

Escac a Butxana

Ferran Torrent (Sedaví, 1951), el novel·lista valencià més venut —i més comprat— després de Blasco Ibáñez. El seu últim treball, 'Cavall i rei', a poc de ser publicat, acaba de conèixer la tercera edició.

Au, parlem. ¿De què parlem?

—«De qué hablamos, cuando hablamos de la luna».

—¿Per què has titulat el llibre Cavall i rei?

—M'ha passat una cosa curiosa. En els altres llibres, pensava l'argument i m'eixia el títol. I sempre he treballat amb el títol per endavant. Però ara no. Tenia la idea i no el títol. I a mitjan novel·la se'm va acudir «La ciutat emboscada»,

però el vaig desestimar per amanit. I quan vaig acabar la novel·la, repassant-la, em va suggerir «Cavall i rei». Era un títol lògic.

—¿Per què era lògic? ¿Per l'heroïna?

—No. Per la qüestió dels escacs. Hi ha una partida. I un enfrontament entre el cavall i el rei. A mi no m'agrada dir-li cavall a l'heroïna: és una traducció literal del castellà. També volia posar-li «Cavall vell», en homenatge a la salsa

portorriquenya de Roberto Torres, però com jo no pronuncie bé les elles i dic «cavai vei», em malsonava. Afortunadament no el vaig posar, perquè mira tu Julio Iglesias... Haguera sigut l'hòstia. El bamboleo dels collons.

—¿Quantes edicions portes del llibre?

—Acaba d'eixir-ne la tercera a Barcelona.

—¿A València, no?

—No. Lògicament hi ha més venda a Catalunya que

al País Valencià, de manera que portem un retard de quinze o vint dies. Jo tinc bona venda ací; però en xifres, a Catalunya, quatre voltes més. El mercat valencià té un sostre que només pots augmentar si entres al circuit dels instituts. I això, cada volta és més complicat: hi ha més autors, molta literatura juvenil, moltes traduccions...

—Hi ha gent que diu que has fet una novel·la de transició.

Els teus lectors no t'obliden. I l'editor, menys que ningú.

RAFA GIL